

Marias liv: Flukten til Egypt

Denne delen av Marias liv mediterer over Den hellige families flukt til Egypt, ”måneders med skjult arbeid og taus lidelse, med lengsel etter hjemmet de forlot.”

10.02.2014

Like etter at stjernetyderne hadde forlatt Betlehem, *viste Herrens engel seg for Josef i drømme, og sa til ham: ”Bryt opp, ta med deg barnet og dets mor, og flykt til Egypt. Og bli der inntil jeg sier fra. For Herodes kommer til å*

ettersøke barnet for å slå det i hjel..”

(Mt 2,14) Gleden som Vår Frue hadde følt ved besøket fra stjernetyderne, som hadde gjenkjent Messias i hennes sønn, ble straks forvandlet til smerte og engstelse. Grusomheten hos den gamle kongen av Palestina var velkjent. Han fryktet alltid at noen andre skulle gripe makten, derfor hadde han besluttet å drepe flere av sine barn og andre mennesker som kunne skade ham, slik det fremgår av flere historiske kilder. Faren var derfor stor; men Gud hadde sin frelsesplan som ikke kunne påvirkes av en tyranns anstrengelser eller ondskap. Likevel gjorde Herren ikke noen spektakulære undre: han stolte på sine troendes ansvar. Derfor tok stjernetyderne, som i en drøm var blitt advart mot å vende tilbake til Herodes, en annen vei tilbake til sitt hjemland. (jf Mt 2,12)

Også Josef opptrådte med stor føyelighet. Så snart han hadde mottatt den guddommelige advarselen, *brøt han opp, tok barnet og dets mor med seg og dro samme natt av sted til Egypt* (Mt 2,14). Slik begynte den første av forfølgelsene som Jesus skulle lide på jorden i historiens løp, rettet både mot ham selv og mot lemmene på hans mystiske legeme.

Det fantes to hovedruter til Egypt. En behagelig, men også mer brukt, gikk ned langs Middelhavskysten og gjennom Gaza. Den andre, som var mindre brukt, gikk gjennom Hebron og Bersabea, krysset deretter Idumeaørkenen og ledet inn på Sinaihalvøya. Begge ruter var lange reiser på flere hundre kilometer, som kunne ta ti til fjorten dager.

I Hebron eller Bersabea (60 km fra Betlehem) kjøpte Josef og Maria proviant før de startet ferden

gjennom ørkenen. Det er sannsynlig at de på denne delen av reisen hadde sluttet seg til en liten karavane, siden det ville være nesten umulig å foreta den alene: den trykkende varmen, mangel på vann, fare for røvere gjorde det absolutt ikke tilrådelig. Historikeren Plutark forteller at de romerske soldatene som i år 155 f. Kr. tok denne reiseruten til Egypt, fryktet plagene i ørkenen mer enn selve krigen, som de var tvunget til å utkjempe.

Tradisjonen forteller – sannsynligvis riktig – at Maria med barnet i armene red på et esel som Josef holdt i grimen. Men de apokryfe skriftenes fantasi har latt tallrike legender blomstre i denne historien: palmer som gjorde sitt løvverk større for å gi skygge til de flyktende, ville dyr som ble tamme, røvere som ble snille, vannkilder som uventet strømmet frem for å lindre tørsten... Menneskenes fromhet har avspeilet

seg i malerkunsten og poetiske komposisjoner, med en prisverdig streben etter å tydeliggjøre det guddommelige Forsyns årvåkenhet. I virkeligheten dreier seg om en ekte flukt, der fysisk lidelse forenes fra tid til annen med frykten for å bli innhentet av en soldatavdeling. Først da de kom frem til Rhinocolura (Al-Arish), på grensen mellom Palestina og Egypt kunne de føle seg roligere.

I Betlehem skjedde på samme tid mordet på en gruppe gutter på opp til to år, som ble revet ut av mødrenes armer. *Slik gikk det ordet i oppfyllelse* – skriver den hellige Matteus – *som er talt ved profeten Jeremia: ”En røst høres i Rama, gråt og høy klage, Rakel gråter over sine barn, utrøstelig, for de er ikke mer.”* (Mt 2,18) Dette er utvilsomt et skriftsted som er vanskelig å forstå, og som har vakt skandale hos mange: hvordan kunne Gud tillate at uskyldige led, spesielt små barn?

Svaret på dette spørsmålet hviler på to faste punkter: Gud behandler menneskene ikke som om de var marionetter, men respekterer deres frihet, selv når den brukes med en ond hensikt: samtidig som han i sin visdom og med sitt forsyn trekker noe godt ut av det onde. Gud skriver rett over menneskenes vridde linjer. Derfor klargjøres denne gåten bare i lyset fra Kristi offer på korset. Frelsen her fullbrakt ved den Rettferdiges lidelse, den tvers gjennom uskyldige, som vil forene menneskene med sitt eget offer.

Tradisjonen er ikke entydig om stedet der Den hellige familie bodde i Egypt: Memfis, Heliopolis, Leontopolis... det som er sikkert er at mange hebraiske samfunn blomstret i det store Nildeltaet. De slo seg ned i et av disse som så mange emigranter gjorde, og der skal Josef ha funnet seg et arbeid, som gjorde det mulig å forsørge familien på en verdig, om

enn fattig måte. Ifølge de vanligste beregningene ble de i Egypt i minst et år, til en engel på nytt forkynnte for Josef at han kunne vende tilbake til Palestina.

Det var måneder med skjult arbeid og taus lidelse, med lengsel etter hjemmet de hadde forlatt, men i denne tiden kunne de med glede se Jesus vokse opp frisk og sterk, langt fra faren de hadde lagt bak seg. Rundt dem kunne de se mye avgudsdyrkelse, der mange av de fremmede gudene var fremstilt med dyrehoder. Men Maria visst at Kristus hadde kommet til verden også for disse menneskene, og at de også hadde mulighet for å bli frelst. Og Maria omfavnet dem i sitt moderlige hjerte.

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
marias-liv-flukten-til-egypt/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/marias-liv-flukten-til-egypt/) (10.08.2025)